

Omslag & Binnenwerk: Erik de Bruin, Christine Bruggink, www.varwigdesign.com

Drukwerk: Grafistar, Lichtenvoorde

Geertrude Verweij

Erfgoed

ISBN 978-90-8660-237-7

© 2013 Uitgeverij Ellessy
Postbus 30227
6803 AE Arnhem
www.ellessy.nl

Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

SPANNENDE FEELGOODROMAN

HOOFDSTUK 1

Donna Moree parkeerde haar oude autootje recht voor het huis en werd direct getroffen door de enorme tegenstelling. Bij zo'n mooi huis hoorde eigenlijk een veel mooiere auto voor de deur. Impulsief viste ze haar fototoestel uit de tas die naast haar stond. Ze stapte uit en liep een stukje naar achteren. Grijnzend nam ze de foto die ze voor zich had gezien: de roestige voorkant van haar auto met daarachter de imponerende ingang van het huis. Dit was niet het soort foto waar ze voor betaald zou krijgen, maar dat was dan jammer. Het was juist zo leuk om dit soort gekke dingen vast te leggen. Ze duwde de camera terug in haar tas en keek naar de protserige voordeur.

Was het de bedoeling dat ze daar aanbelde of zou er ergens een zijdeur zijn? Deze deur zag er niet eens uit alsof hij open kon en ze kon zich niet voorstellen dat hij dagelijks gebruikt werd. Zou ze niet beter om het huis heen kunnen lopen om te kijken of er ergens een achteringang was? Of zouden ze dan denken dat ze rondsnuffelde?

Voor ze een besluit kon nemen, hoorde ze een auto achter de hare stoppen. Ze draaide zich om en zag een man uit een mooie groene sportauto stappen. Die paste wel perfect bij het landhuis. De man trouwens ook. Hij was het toonbeeld van de elegante edelman: duur pak, leren schoenen en dik, donkerblond haar dat goed geknipt om zijn hoofd viel.

Hij keek op en Donna hield haar adem geschrokken in. Ze herkende hem direct. Maar dat kon niet waar zijn!

‘Kan ik u ergens mee helpen?’

Hij was ouder geworden, maar niet minder aantrekkelijk dan negen jaar geleden. Zijn trekken waren wat scherper, maar dat vond ze juist boeiend. Ze hield van gezichten die een verhaal vertelden.

De fotografe in haar bedacht dat ze dolgraag een portretsessie met hem zou willen doen, maar het meisje dat ze eens was wilde niets liever dan vluchten, net als toen.

De vrouw die ze nu was won de inwendige strijd. Ze hield zichzelf voor dat ze hier was voor zaken en dat ze zich professioneel moest gedragen. Wat er tussen deze man en haar geweest was deed er niet toe.

Ze glimlachte vriendelijk en antwoordde kalm: ‘Ik ben hier om het landgoed en de bruiloft te fotograferen.’

‘Aha, jij bent de fotografe die mijn zus ingehuurd heeft. Prettig kennis met je te maken. Ik ben Floris van Santhove.’

Donna hield haar gezicht in de plooi, maar haar gedachten raakten in een stroomversnelling. Aangezien de bruid van geboorte de barones van Santhove was, moest hij de baron zijn. Hij was dus alles behalve de eenvoudige jongen waar ze hem destijds voor had aangezien. En hij had haar een jaar lang netjes in de waan gelaten.

‘Mijn zus is er niet, maar ik verwacht haar elk moment thuis. Ze heeft mij gevraagd je naar je kamer te brengen.’ Voortvarend liep hij naar haar auto en deed de kofferbak open. ‘Ligt je bagage hier?’ Hij stak zijn hand uit naar de grote leren tas die vooraan lag.

‘Nee, niet die. Dat zijn mijn camera’s en lenzen. Die draag ik liever zelf.’

Hij keek haar onderzoekend aan. Ze las eerst verbazing op zijn gezicht, daarna heel even blijdschap die vervolgens veranderde in woede.

‘Donna?’

Ze vond het niet zo vreemd dat hij haar nu pas herkende. Destijds had ze haar donkere haar heel kort gedragen. Nu was het lang en door een recente reis naar Afrika was het verkleurd door de zon. Ook zij was ouder geworden en bovendien een stuk magerder.

Het was wel typerend dat het tot hem doordrong wie ze was doordat ze niet wilde dat hij aan haar camera’s kwam. Dat was een van de dingen waar ze destijds regelmatig over hadden gekibbeld. Ze had haar eerste camera betaald van geld dat ze bij elkaar had geschraapt met schoonmaakwerk en ze was er zo trots op geweest dat ze nooit had gewild dat iemand eraan zat, zelfs hij niet. Hij had het opgevat als een gebrek aan vertrouwen.

Tegenwoordig had ze heel wat meer dan die ene camera. Ze was goed verzekerd en had ook genoeg spaargeld om bij een ongelukje snel voor vervanging te zorgen, maar nog steeds wilde ze niet dat er iemand aan haar spullen zat. Betekende dat dat ze nog steeds niemand vertrouwde? Wat een rare gedachte. Het was gewoon professionele zorg voor haar uitrusting.

‘Donna?’ herhaalde hij. ‘Wat doe jij hier?’

‘Dat zei ik toch? Ik ben de fotograaf.’

‘Je was er altijd al goed in. Maar ik wist niet dat je zo goed was dat je er je brood mee kon verdienen. En Elaine kennende moet je de beste zijn.’

Donna grinnikte. ‘Dat zijn jouw woorden. Ik hou het er op dat ik goed ben in wat ik doe.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Ze heeft me wat voorbeelden laten zien. Ik weet niet of ik die wel zo goed vind.’

‘Smaken verschillen.’

‘Ja, maar veel van die foto’s waren wazig of overbelicht. Of ze hadden een gelige kleur. En andere waren genomen vanuit een heel vreemde hoek. Dat was niet jouw normale stijl. Ik herinner me dat jouw foto’s messcherp waren en mooi van compositie.’

‘Dat is niet waar bruidsparen tegenwoordig nog op zitten te wachten. Sinds iedereen een digitale camera heeft, of erger nog, een telefoon met camerafunctie, staat tijdens een bruiloft de helft van de gasten foto’s te nemen. Vaak heeft het bruidspaar al stapels foto’s thuis liggen voor de professionele fotograaf zijn werk kan tonen. Het vak is op die manier aan het verdwijnen. Toen ik me dat realiseerde ben ik gaan experimenteren met een ander soort opnames. Ik documenteer nu niet meer in de meest letterlijke zin van het woord, maar ik probeer de sfeer, de emotie te vangen. Het gaat meer om de kunst en de vorm dan om het vastleggen. En daarbij horen dus ook die effecten die jij duidelijk niet mooi vindt. Maar je kunt gerust zijn, bij de laatste bespreking heeft je zus toch gekozen voor een traditionelere uitstraling. Wel romantisch, maar niet te overdreven kunstzinnig bewerkt.’

‘En je gaat ook een serie maken van het huis en de landerijen?’

‘Ja. Dat zal waarschijnlijk weer een heel andere manier van fotograferen worden.’

‘Waarschijnlijk? Heb je nog niet eerder zoiets gedaan?’

‘Ik maak regelmatig foto’s van huizen en interieurs, maar het gaat nu vooral om de persoonlijke herinneringen die eraan kleven, omdat ze naar het buitenland verhuist. Dat is toch iets an-

ders. Meestal maken de mensen dat soort foto’s zelf.’

‘Elaine heeft het best moeilijk met die emigratieplannen. Het is heel belangrijk voor haar dat het goede foto’s worden. Niet zomaar snapshots, maar een boek dat haar herinneringen aan thuis levend houdt.’

‘Dat wordt het ook.’

Donna verzweeg dat ze het eigenlijk een heel moeilijke opdracht vond. Hoe kon ze de essentie van ‘thuis’ vastleggen, terwijl ze zelf nooit een echt thuis gekend had? Maar dat ging ze niet toegeven. Het zou haar op de een of andere manier wel lukken.

Ze hees haar volgestouwde rugzak uit de auto, slingerde het ding over haar schouder en pakte toen de zware tas die haar foto-uitrusting en haar laptop bevatte.

Floris greep de band van de rugzak.

‘Laat mij die dan dragen. Ik ga niet met lege handen naast je lopen.’

Ze haalde berustend haar schouders op en liet de rugzak aan hem over. Het stond bespottelijk, bedacht ze, terwijl ze achter hem aan liep. Haar versleten rugzak over de schouder van zijn dure maatpak. Maar ja, dat moest hij zelf maar weten. Tot haar verbazing liep hij zonder aarzelen naar de grote voordeur en duwde die open. Toch voor dagelijks gebruik dus. Ze volgde hem naar binnen en keek nieuwsgierig rond. Midden in de enorme hal bleef ze staan.

‘Dit is fantastisch! Die trap!’

Ze voelde haar vingers jeuken om haar camera te pakken, om deze eerste indruk vast te leggen voor het overweldigende gevoel vervaagde. Maar Floris was al halverwege de trap.

‘Kom je?’

‘Ik sta de hal te bewonderen. En de trap. Die is prachtig. En zo imposant.’

Hij haalde onverschillig zijn schouders op.

‘Hij brengt je boven. Schiet op, ik heb nog meer te doen.’

Donna haastte zich de trap op.

‘Mag ik overal in huis foto’s nemen? Het is echt geweldig. Ik wil meteen aan de slag.’

Hij opende een deur die naar een slaapkamer leidde. Eikenhout, panelen, registreerde ze. Mooi!

‘Sommige dingen veranderen nooit.’ Floris lachte. ‘Je bent nog even enthousiast als vroeger. Beneden mag je overal vrij rondlopen. Boven kun je beter even vragen. Mijn slaapkamer en kantoor zijn aan deze kant. De slaapkamer van Elaine ligt in de andere vleugel. Over een paar dagen logeren hier nog meer mensen.’

De slaapkamer was al even indrukwekkend als de rest van het huis. Donna liet haar tas op het bed zakken. Een heus hemelbed, niet te geloven!

Haastig trok ze de rits van de tas open en haalde haar favoriete camera en een kleinere tas met de lenzen die ze het meest gebruikte eruit.

‘Ik ga hier beginnen, dat bed is te gek. Of nee, ik ga naar beneden en leg vast hoe je het ziet als je binnenkomt. Oh, dit wordt echt een geweldig project!’

Ze liep al in de richting van de deur terwijl ze haar batterij en geheugenkaart controleerde en botste tegen Floris, die nog in de deuropening stond, op.

‘Oh sorry.’ Ze stapte snel achteruit, maar het was al te laat. Het

contact met zijn lichaam gaf haar een vreemd gevoel. Ze verborg haar verwarring en vroeg: ‘Zou je aan de kant willen gaan? Je blokkeert de deur en ik wil aan het werk.’

‘Was dat het probleem? Stond ik je toen ook in de weg?’

Donna had gehoopt dat hij er gewoon niet over zou beginnen. Er was simpelweg niets te bespreken. Ze was gevlucht toen het te serieus werd. Meer kon en wilde ze er niet over zeggen. Even overwoog ze zijn vraag gewoon te negeren, maar ze betwijfelde of hij dat zou pikken. Misschien kon ze het maar beter achter de rug hebben. Niet dat ze hem de waarheid zou vertellen, dat zou het allemaal nog ingewikkelder maken. Ze kon maar beter heel oppervlakkig blijven.

‘Nee, dat was het niet.’

‘Wat was het dan wel? Waarom ging je weg?’

Ze haalde haar schouders op en hoopte dat ze nonchalant genoeg klonk. ‘Het was tijd om verder te gaan. Niets persoonlijks.’

‘We hadden een serieuze relatie. Dat dacht ik tenminste.’

‘Dat dacht je dan verkeerd.’

‘Oh ja?’

‘Ja. Het spijt me als ik je een andere indruk gegeven heb. Voor mij was het gewoon... een avontuurtje.’

Zijn gezicht verstrakte. Zijn blauwe ogen werden donkergrijs en ze wist dat hij nu kwaad was. Dat kon ze hem niet kwalijk nemen. Zij was degene die hem verlaten had, zonder waarschuwing, zonder bericht. Maar ze had destijds geen andere keus gehad. En nu had ze ook geen andere keus. Ze moest hem laten geloven dat hij nooit veel voor haar had betekend. Dat deed pijn, maar het was nodig.

‘Een avontuurtje?’

‘Ja.’

Ze zag iets gevaarlijks in zijn ogen flikkeren, maar hij beheerste zich meesterlijk. ‘Juist.’

Hij draaide zich om en liep de kamer uit. Donna hoorde zijn voetstappen op de houten vloeren en daarna een deur die nadrukkelijk gesloten werd. Zijn kamers waren blijkbaar vrij dicht bij de hare. Het zou niet gemakkelijk zijn om hem te ontlopen.

Ze onderdrukte de gevoelens die de confrontatie had opgeroepen en probeerde zich te concentreren op haar werk. Met moeite haalde ze het enthousiasme van daarnet naar boven en liep naar beneden. In de gang liet ze haar blik nogmaals de hal rondgaan. Het was enorm indrukwekkend en dat wilde ze vastleggen. Maar hoe? Ze verwisselde de standaardlens voor een groothoeklens en nam een foto, die ze op het schermje bekeek. Nee, niet goed genoeg. Ze wilde dat overweldigende gevoel dat ze bij binnenkomst had. Ze hurkte en drukte opnieuw af. Veel beter. Maar misschien moest ze er helemaal bij gaan liggen...

‘Kan ik u ergens mee helpen, mevrouw?’

Donna schrok van de beschaafde stem die haar die vraag stelde. Ze liet de camera zakken en zag dat een man naar haar stond te kijken. Hij had een professioneel beleefde uitdrukking op zijn gezicht, maar ze ving een glimp van humor op in zijn lichtgrijze ogen. Soepel stond ze op.

‘Nee, hoor, het gaat prima. Dank u.’

‘U was foto’s aan het maken?’

Door zijn overdreven beleefdheid en zijn keurige kleding nam Donna aan dat hij de butler was. Grappig, maar ook een beetje intimiderend, vond ze. Wie had er nou tegenwoordig nog een butler?

‘Ik probeerde vast te leggen hoe indrukwekkend deze hal is als je hem voor het eerst ziet.’

‘Vanuit een zo laag mogelijk gezichtspunt, zodat het nog groter lijkt.’

Verrast keek ze hem aan. ‘Ja! U snapt het. Dat is fijn. Ik moet u wel waarschuwen, ik denk dat ik de komende dagen vaak op de grond of juist boven op stoelen te vinden ben.’

‘Dat is geen probleem. Als u iets nodig heeft, een trappetje misschien, kunt u dat gewoon vragen. Er zit in iedere kamer een bel. Kan ik u op dit moment ergens mee van dienst zijn? Iets te drinken, iets te eten? Ik neem aan dat u net gearriveerd bent?’

‘Ja, Floris... meneer Van Santhove heeft me binnengelaten. Maar ik hoef niets. Ik heb onderweg geluncht.’

Ze liet het klinken alsof ze een echte maaltijd gegeten had, in een restaurant. Eigenlijk had ze niet meer op dan een mueslireep en een appel achter het stuur, maar dat hoefde hij niet te weten. Ze was gewend aan onregelmatig en ongezond eten. En ze had op dit moment gewoon echt geen honger.

Donna bestudeerde het gezicht van de butler met een professionele blik. Ze schatte zijn leeftijd ergens halverwege de vijftig, maar hij had de uitstraling van een veel jongere man. Nee, niet jonger, corrigeerde ze zichzelf. Hij zag er aardig uit, ongevaarlijk, onschuldig. Het zou een uitdaging zijn om die vriendelijkheid te vereeuwigen, zonder zijn gezicht karakterloos of dom te laten lijken.

Ze stak haar hand uit. ‘Ik ben Donna. Mag ik u deze week een keer lastig vallen? Ik zou graag een portret van u maken.’

‘Van mij? Ik ben de butler maar.’

‘Dat weet ik, maar u straalt zoveel vriendelijkheid uit. Heel bijzonder.’

‘Noem me maar Wouter. En die vriendelijkheid, dat is mijn werk.’

‘Nee, dat denk ik niet. Volgens mij zou je nog steeds zo vriendelijk zijn, al was je... vuilnisman.’

Ze hoorde iemand achter zich lachen en draaide zich om.

‘Dat lijkt me inderdaad typisch een beroep voor heel chagrijnige mensen.’

Donna had de bruid alleen telefonisch gesproken, maar ze herkende de stem.

‘U bent mevrouw Van Santhove, neem ik aan. Ik ben Donna Moree, de fotografe.’

‘Dat dacht ik al. Wouter, ik wil over een uur theedrinken in de serre.’

‘Goed, mevrouw, ik zal het doorgeven.’

Hij maakte zelfs een kleine buiging, zag Donna. Was dat niet een beetje overdreven?

De barones liet haar jas van haar schouders glijden en de butler ving hem zwijgend op.

‘Dank je, Wouter, dat is alles.’

Donna fronste. Dit was belachelijk. Ze had het gevoel dat ze in een film terecht gekomen was. Maar dan was zij wel in de verkeerde scène binnengewandeld. Dat voelde helemaal niet goed. Ze haalde diep adem en hield zichzelf nog maar eens voor dat ze hier was om te werken. Ze was een professional en ze zou beter moeten weten dan geïntimideerd te raken door uiterlijkheden.

Elaine keek Donna glimlachend aan. Haar blik viel op de ca-

mera. ‘Al aan het werk?’

‘Ja, ik wilde alvast een paar foto’s nemen van het huis nu mijn eerste indrukken nog heel sterk zijn.’

‘Dan zal ik je je gang laten gaan. Zie ik je over een uur in de serre voor thee?’

Donna knikte en keek de barones na terwijl die de trap opliep. Het zou een uitdaging zijn om foto’s van de bruid te nemen. Elaine was niet mooi en niet heel jong meer. Donna schatte haar zeker vijf jaar ouder dan Floris, misschien zelfs nog iets ouder. Maar ze was elegant en heel erg zeker van zichzelf. Een sterke vrouw. Donna vroeg zich af hoe haar aanstaande man was. Zou er sprake zijn van twee sterke karakters die voortdurend in een machtsstrijd verwickeld waren of was hij de zwakste van de twee?

Het was een heel afwisselend stel mensen dat hier in huis woonde. Het zou leuk zijn om hun karakters proberen te vereeuwigen. Gelukkig was ze uitgenodigd om tot de bruiloft hier te logeren, dat gaf haar genoeg tijd om haar werk te doen en ook de ruimte voor de artiest in haar, die meer wilde vastleggen dan waar de klant om gevraagd had.

Dat gebeurde vaker. Het was misschien niet erg commercieel om tijd te besteden aan het maken van foto’s die ze niet kon verkopen, maar het ging nu eenmaal niet alleen om het geld. Ze was heel blij dat ze van haar passie haar beroep had kunnen maken, al zou ze het nooit alleen maar zakelijk kunnen bekijken. Dan verdiende ze maar wat minder, dat kon haar niet schelen. Ze leefde goedkoop en een opdracht als deze was goed voor een paar maanden vrijheid.

Donna zwierf door het huis en nam verschillende groothoekfoto's, terwijl ze in gedachten een lijst maakte van de details die ze later nog eens vast wilde leggen. Ze noteerde ook al een paar plekken waar ze bruidsfoto's zou kunnen maken. Ze zag het al helemaal voor zich. Elaine in een witte jurk voor de enorme zwart marmeren haard, haar gezicht weerspiegeld in de grote spiegel die erboven hing. Ze zou er een filter overheen halen om het waziger te maken, dromeriger. Of ze zou er een zwart-wit foto van kunnen maken. De koele elegantie van Elaine in de sfeer van zo'n romantische film uit het begin van de vorige eeuw. Ook een goed idee. Er waren twee zijkamers. Eén daarvan was heel formeel ingericht en stond vol met kwetsbare antieke meubels. In de tweede zijkamer stonden ook antieke meubels, maar de uitstraling was toch iets minder formeel. Waar lag dat aan? Wouter kwam de kamer binnen met een plumeau in zijn hand. 'Oh, sorry. Ik kom later wel terug.'

'Maakt niet uit, ik was al klaar hier. Ik stond me af te vragen waardoor deze kamer anders lijkt dan de andere zijkamer. Hij is tenslotte ook allesbehalve modern ingericht.'

'De andere zijkamer is altijd voor formele ontvangsten geweest. Deze kamer is ingericht door de overgrootmoeder van de baron en de barones. In onze ogen is dit allemaal antiek, maar voor haar was het hypermodern en gezellig. Ze was haar tijd ver vooruit. Veel van de schilderijen die hier hangen heeft ze zelf gemaakt.'

'Dat verklaart het.' Donna knikte. 'Ik vond die schilderijen ook al zo anders dan wat er in de andere kamer hangt.'

'Grappig dat je dat zo snel opmerkt. Je zult dit soort dingen in het hele huis tegenkomen. Aan de ene kant was de familie erg

gesteld op uiterlijk vertoon en formaliteiten, maar aan de andere kant waren ze heel kunstzinnig en tegendraads. De moeder van de baron en de barones schilderde ook en hun vader heeft zelfs ooit aan glasblazen gedaan. Ik kan je hun werk laten zien als het je interesseert.'

'Graag. Het geeft een extra dimensie aan mijn reportage. Maar ik moet toegeven dat ik ook gewoon nieuwsgierig ben naar de mensen die hier gewoond hebben. Jij weet blijkbaar veel van deze familie.'

'Mijn vader werkte hier als huisknecht. Toen hij overleed heeft de baron me gevraagd of ik hier wilde werken. Ik was toen net zestien en ik vond het geweldig. Door mijn vader had ik al een band met de familie en die is alleen maar sterker geworden. Ik hielp hem al met zijn werk toen de ouders van de baron en de barones trouwden.'

'Dus je hebt Floris en Elaine als baby's gekend?'

Wouter glimlachte, maar tot haar verbazing zag Donna iets van verdriet in zijn ogen.

'Ja, ik heb ze zien opgroeien. Mijn vrouw ook. Zij kwam hier een jaar na mij. We werden bijna direct verliefd.'

'Wat romantisch.'

Weer die vreemde blik. Donna had het gevoel dat hij iets achterhield, maar hij herstelde zich snel en zei: 'Ik zal je niet langer van je werk afhouden. Als je iets wilt vragen, bel je maar.'

Ze knikte. 'Ik zou graag meer verhalen horen over de mensen die hier gewoond hebben, dus ik zal je regelmatig lastig vallen.'

'Dat mag.'